

VÁROSUNK

GYOMAENDRŐD

A keresztény nemzeti gondolat hírnöke

II. évfolyam 10. szám

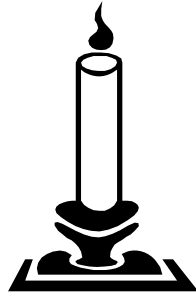
1995. október

„Tegnap azt hitted,
már szabad
emberként tekinthetsz a Napba
s az Őszi sugárözön
fényvel vonja be homlokod
földön s utcakövön...”

1956. október 23. a magyar történelem nagyon kevés dicsőséges napjainak egyike. Szellemi öröksége az 1848-as forradalomban gyökerezik, amelynek elindítója az a népünk szívében élő olthatatlan vágy, hogy szabad legyen végre, s maga intézhesse sorsát. 1848 és 1956 párhuzamát abban is láthatjuk, hogy mindkettőt az ifjak, a diákok indították. 56-ban előbb Debrecenben majd Budapesten vonultak fel, hogy megmutassák, nem akar tovább sötétségben élni e nép.

Voltaképpen az egyetlen győztes forradalmunk kezdete volt ez. Mert bár akkor sikerült hosszú évtizedekig - a világ egyik legnagyobb hadseregével - a forradalmat elfojtani, s annak felvillanó fényét elsötétíteni, mégsem vesztett el minden örökre. Több mint 30 év után az egykori tűz parazsa újra éledezni kezdett. S az újra fellobbanó fény ad ma is reményt arra, hogy megtaláljuk az igaz utat, s rá is lépünk. Hogy ami elkezdődött, amiért oly sok áldozatot hozott ez a sokat szenvedett s veszített nép, az be is teljesül egyszer. De így is győztesnek nevezhetjük azt a forradalmat, amelyik elérte az egyik legfontosabbat: hosszú évszázadok után nincs földünkön idegen hatalom, idegen katonaság! De e mellett még jócskán van tennivaló.

Emlékezzünk

1956.
Október 23.-ra!

Még nagyon sokan vannak, akik a forradalom igazi javából kimaradtak, mert nem ismerik vagy nem fogadják el az igaz utat, amelyen csak erkölcsileg megújulva lehet járni és élni valójában. Ezt az utat az élet és történelem uránál, az örökkévaló Istennél találhatja meg csak az ember!

Ezt a történelmi ünnepet is különféleképpen élik meg ma az emberek.

Van, akit egyáltalán nem érdekel ez az ünnep, mert mint sok minden más is, úgy ez is közömbös számára.

Van, aki mutatni próbálja, hogy neki milyen fontos ez. Valójában csak azért mutatja, mert ő mindig, minden körülmények között érvényesülni próbál.

Van, akinek olyan fordulatot hozott a forradalom, a változás, ami számára veszteséggel járt. Ezért háborogva, ellenséges indulatokkal gondol arra, hogy ünnep október 23.

Aki viszont úgy élte meg azokat a napokat, mint a sötétségen áttört világosság napjait, mint egy új öröm és reménység napjait, annak nagyon sokat jelent ez az ünnep. Annak szívét ma is átjárja az öröm és remény. Voltaképpen az események részesének kell lenni ahhoz, - vagy következményei részesének - hogy jelentőséggel bírjon valaki számára az emlékezés és ünneplés.

Fejtet kell hajtanunk ma a forradalom áldozatai előtt. A neves és névtelen hősök előtt. A diákok, a munkások, a pesti srácok, a kivégzettek, vagy meghurcoltak előtt. Akikkel együtt vettük fel a harcot a 4. szovjet hadosztállyal, a tankokkal, az ágyúkkal.

Tisztelegjünk és ünnepeljünk méltósággal!

Remélem, - sőt biztos vagyok benne - hogy az évek múlásával a mai fiatal nemzedék is - mely akkor még nem élt - részesévé válik 56 forradalma áldásainak, s így nekik is nagy ünnep lesz e nap. Nem a keveseknek, hanem a többségnek élete és jövője lesz szebb és jobb, szabadabb és igazabb e dicső forradalom által.

Utóhang

„S a fák másodszor kivirulnak
s dús vértől duzzad a mag.
Ha zord, kemény lesz is a Tél:
mégiscsak eljő a Tavasz.”

Sipos Tas Töbötöm

(Szilágyi Ferenc gyomai születésű történész professzor 1956-ban írt verséből valók az idézetek.)